

Pozabiti se pa ne sme kravam dajati soli. Dobro je tudi kuhanje in parjenje krme. Krave imajo potem več mleka. Vendar krave potem slabše prebavljajo in je zato pri plemeni živini treba previdnosti. Repo, korenje in peso se lahko kuha ali pa zreže in daje mej drugo krmo. Pred vsem pa mora živinorejec dobro poznati krave svoje, ker le tako more urediti umno krmljenje.

Kmetijske raznoterosti.

Konjsko meso se je v vedno večji meri. V Berolinu so lani pobili 7620, v Hamburgu 3951, v Vratislavi 2884 konj. V Lipsiji, Monakovem, Kolonji, Draždanah, Devinu (Magdenburgu) in Hanovru so tudi lani pobili po več kakor tisoč konj. V Krefeldu so jih pobili 458, Dortmundu 539, Kasslu 245, Mogunciji 405 in Görlici 378.

Ravnanje z biki in žrebci. Da so biki in žrebci dolgo za rabo se ne smejo prezgodaj začeti spuščati in prepogosto. Dajati se jim ne sme take krme, ki bi debelila, temveč samo oves. Phanja jim ne smeš dajati. Poleg tega pa skrbi njim za zadostno gibanje.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknič.)

Šestnajsto poglavje.

Veliko odkritje.

(Dalje.)

— Kaj, prepozno? — so nevoljno vzdihnili vsi.

— Da prepozno! — potrdil je Kolumb. — Za pot nazaj na Špansko treba je več časa, kakor za vožnjo semkaj, a naše zaloge že pohajajo. Jedina rešitev je zemlja, ki je pred nami. Za nami je le smrt.

— Torej vi se nočete vrniti? — zaklical je Anton zblížajoč se Kolumbu.

— Ne, tisočkrat ne, malopridnež! — zaklical je Kolumb z močnim glasom. — Jaz pojdem v Indijo in sedaj se ne povrnem. Ti pa bodeš za svojo predrznost sedel v ječi, v posameznem zaporu, dokler ne zagledamo suhe zemlje.

S temi besedami je Kolumb zgrabil Antona in na mah vrgel ga na krov.

— Primate ga! — ukazal je. — A, vi fantje, glejte nanj, in to bodi vam za opomin! Jaz sem vaš admiral in zahtevam brezpogojno pokorščino.

Vsi so molčali. Avtoriteta Kolumbova, ki se je tako odločno pokazala v odločilnem trenutku, je uničila v kali vsak daljši upor.

— Mirno! Na svoja mesta! Stražniki doli! — ukazoval je admiral.

Mornarji so se hitro razšli, a Kolumb je odšel v svojo kajuto, ne da bi koga pogledal.

Molčeč, z zatajeno nevoljo in preklinjanjem v srcu so opravljali svoja dela, drugi dan zjutraj, — bilo je dne 11. okt. Vendar so celo najnevoljnejše še ta dan potolažila nedvomna znamenja suhe zemlje. Na

„Santi Marii“ so dobili svežo vejico pelina, katero je bil zapazil Peter stoječ na krmilu.

— Pelin, svež, zelen, ravnokar odtrgan — je vesel zaklical.

Vsi mornarji s Kolumbom vred hiteli so gledat najdeno rastlino.

— To ni nobene dvombe, Peter, — rekel je admiral. — To je pelin, ki raste samo na suhi zemlji. Zahvaljen bodi, Gospod, ki nam je poslal to znamenje svoje milosti!

Kmalu so se tudi na „Pinti“ razlegli veseli klici. Ladija se je veselo povrnila in se hitro približala admiralski ladiji.

— Vesele novice, gospod Kolumb, — zaklical je Alonz Pinson. — Izvlekli smo iz vode kos trnja, desko, palico in majhno palčico brez dvombe izrezljano s človeško roko. Zahvaljena bodi božja vsemo-gočnost! Sedaj ne moremo več dvomiti, da smo blizu suhe zemlje!

— To trenutje je prišla tudi „Nina“. Že iz daljave je nasproti mahal Vincent Pinson z vejico šipke.

— Glejte, gospod Krištof, kako veselo znamenje suhe zemlje! Vejica je sveža in zelena, vidi se, da je ravnokar odtrgana. Sedaj se ne more več dvomiti, da je blizu zemlja.

— Da zemlja je blizu! — klicali so veseli mornarji.

Sedaj pri tacih očividnih znamenjih ni mogel nikdo več dvomiti o tem, in vsi so se udali veselému pričakovanju.

Zvečer so še poleg navadne molitve, peli Salve Regina in nikdar niso glasovi te himne bili krepkejši in veselejši. Jedva so utihnili poslednji glasovi, ko je Kolumb stopil k moštvu in je nagovoril.

— Do sedaj nas ni zapustila božja milost in njeno sveto varstvo, in kjer nebesa kažejo svojo milost, mora tudi človek pozabiti svojo jezo. Zato vam odpuščam včerajšnji upor. Vsa znamenja potrjujejo moje mnenje, da se 700 milj od Kanarskih otokov nahaja suha zemlja. Nadejam se, da pridemo do nje še to noč. Zato dobro čuvajte na prednjem delu ladije, vsaj veste, kako veliko nagrado sta obljubila gospodarja Španske tistemu, ki prvi ugleda suho zemljo. Poleg tega jaz dam tistemu srečnežu baržunasto suknjo. Sedaj pojdite z Bogom. Naš smoter je skoro dosežen. Predno se pokaže zora, bomo že zapeli: „Bog je moja sila in krepost!“

Mornarji so se veselo razšli. Vsak si je trudil izbrati boljše mesto za opazovanje in nikdo ni mislil na spanje, če tudi je solnce že bilo zašlo in je bila nočna tema pokrila morje. Sam Kolumb je sklenil prebuditi vso noč na mostiču. Hodil je semtertja in oziral se proti zapadu, z mrzličnim pričakovanjem. Nakrat, bilo je okrog desetih, je zdrhtel, zagledal se je v nočno temo... Čez jedno minuto se mu je izvil globoki vzdih iz prsi. Opoitek se je in z rokami se